

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

24. november 2022*

»Annullationsøgsmål – fælles fiskeripolitik – forordning (EU) 2021/92 – fastsættelse for 2021 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande – bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af havets økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger – artikel 15-17 og 20 samt artikel 59, stk. 2 – artikel 43, stk. 3, TEUF – magtfordrejning – princippet om loyalt samarbejde«

I sag C-259/21,

angående et annullationsøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, anlagt den 22. april 2021,

Europa-Parlamentet ved I. Liukkonen og I. Terwinghe, som befuldmægtigede,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Falek, F. Naert og A. Nowak-Salles, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved A. Dawes, A. Stobiecka-Kuik og K. Walkerová, som befuldmægtigede,

intervenient

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen (refererende dommer) og M. Gavalec,

generaladvokat: N. Emiliou,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. juni 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 Europa-Parlamentet har i stævningen nedlagt påstand om annullation af artikel 15-17 og 20 samt artikel 59, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2021/92 af 28. januar 2021 om fastsættelse for 2021 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande (EUT 2021, L 31, s. 31) (herefter »de omtvistede bestemmelser«).

Retsforskrifter

EUF-traktaten

- 2 Artikel 43, stk. 2 og 3, TEUF bestemmer:

»2. Europa-Parlamentet og Rådet fastsætter efter den almindelige lovgivningsprocedure og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg den fælles ordning for markederne for landbrugsvarer, der er nævnt i artikel 40, stk. 1, samt de øvrige bestemmelser, der er nødvendige for at virkeliggøre målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik.

3. Rådet vedtager på forslag af Kommissionen foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger samt fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder.«

Grundforordningerne

- 3 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF (EUT 2013, L 354, s. 22), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/472 af 19. marts 2019 om en flerårig plan for bestande, der befiskes i de vestlige farvande og tilstødende farvande, og for fiskeriet efter disse bestande, om ændring af forordning (EU) 2016/1139 og (EU) 2018/973 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 811/2004, (EF) nr. 2166/2005, (EF) nr. 388/2006, (EF) nr. 509/2007 og (EF) nr. 1300/2008 (EUT 2019, L 83, s. 1) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 af 20. juni 2019 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 og (EU) 2019/1022 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 894/97, (EF) nr. 850/98, (EF) nr. 2549/2000, (EF) nr. 254/2002, (EF) nr. 812/2004 og (EF) nr. 2187/2005 (EUT 2019, L 198, s. 105) (herefter samlet »grundforordningerne«) blev vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF.

Forordning nr. 1380/2013

- 4 Artikel 2 i forordning nr. 1380/2013 fastsætter målsætningerne med den fælles fiskeripolitik.
- 5 Forordningens artikel 12 med overskriften »Kommissionens foranstaltninger i tilfælde af en alvorlig trussel mod havets biologiske ressourcer« har følgende ordlyd:

»1. I behørigt begrundede særligt hastende tilfælde vedrørende en alvorlig trussel mod bevarelsen af havets biologiske ressourcer eller det marine økosystem baseret på bevis kan Kommissionen efter begrundet anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ med henblik på at mindske denne trussel vedtage gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks for en periode på højst seks måneder, efter proceduren i artikel 47, stk. 3.

[...]

3. Inden udløbet af den oprindelige anvendelsesperiode for en gennemførelsesretsakt, der finder anvendelse straks, som omhandlet i stk. 1, kan Kommissionen, hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt, vedtage gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, som udvider anvendelsen af de pågældende hasteforanstaltninger i en periode på højst seks måneder [...]

- 6 Forordningens artikel 13 med overskriften »Medlemsstaternes hasteforanstaltninger« giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage hasteforanstaltninger for at mindske en alvorlig trussel for bevarelsen af havets biologiske ressourcer eller det marine økosystem som følge af fiskeriaktiviteter i farvande, der hører under en medlemsstats højhedsområde eller jurisdiktion, der kræver hurtig handling.

Forordning 2019/472

- 7 Forordning 2019/472, som ændret ved forordning 2019/1241 (herefter »forordning 2019/472«), etablerer en flerårig plan for bestande, der befiskes i de vestlige farvande og tilstødende farvande, og for fiskeriet efter disse bestande.
- 8 I overensstemmelse med denne forordnings artikel 8, stk. 2, træffes der – hvis den videnskabelige rådgivning tyder på, at gydebiomassen for en i artikel 1, stk. 1, omhandlet bestand, og for jomfruhummers vedkommende bestandsstørrelsen, ligger under visse værdier – andre afhjælpende foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en hurtig genopretning af den relevante bestand eller funktionelle enhed til over de niveauer, der giver et maksimalt bæredygtigt udbytte. Det fremgår desuden af denne bestemmelse, at disse afhjælpende foranstaltninger kan omfatte indstilling af det målrettede fiskeri efter den pågældende bestand eller funktionelle enhed og en tilstrækkelig reduktion af fiskerimulighederne.
- 9 I henhold til forordningens artikel 8, stk. 3, kan de afhjælpende foranstaltninger, der er omhandlet i denne bestemmelse, omfatte hasteforanstaltninger i overensstemmelse med artikel 12 og 13 i forordning nr. 1380/2013 samt foranstaltninger i henhold til artikel 9 i forordning 2019/472.

10 Artikel 9, stk. 1, i forordning 2019/472 har følgende ordlyd:

»Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 i denne forordning og artikel 18 i forordning [nr. 1380/2013] vedrørende følgende tekniske foranstaltninger, forudsat at de ikke er omfattet af [forordning 2019/1241]:

- a) specifikationer for fiskeredskaber og regler for deres anvendelse med henblik på at sikre eller øge selektiviteten, reducere uønskede fangster eller minimere den negative indvirkning på økosystemet
- b) specifikationer for ændringer eller supplerende anordninger til fiskeredskaber med henblik på at sikre eller øge selektiviteten, reducere uønskede fangster eller minimere den negative indvirkning på økosystemet
- c) begrænsninger af eller forbud mod brugen af visse fiskeredskaber og fiskeriaktiviteter i bestemte områder eller perioder med henblik på at beskytte gydefisk, fisk, som er under den bevarelsesmæssige mindstereferencetørrelse, eller ikkemålfiskearter eller minimere den negative indvirkning på økosystemet og
- d) fastsættelse af bevarelsesmæssige mindstereferencetørrelser for enhver af de bestande, som denne forordning finder anvendelse på, med henblik på at sikre beskyttelsen af unge marine organismer.«

Forordning 2019/1241

11 Forordning 2019/1241 har i henhold til dennes artikel 1 som genstand at fastsætte tekniske foranstaltninger vedrørende fangst og landing af havets biologiske ressourcer, anvendelse af fiskeredskaber og fiskeris samspil med marine økosystemer.

12 Forordningens artikel 10 med overskriften »Forbudte fiske- og skaldyrarter« bestemmer:

»1. Det er forbudt at fange, bevare om bord, omlade eller lande de arter af fisk og skaldyr, der er nævnt i bilag IV til [Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7)], medmindre der er indrømmet undtagelser i henhold til nævnte direktivs artikel 16.

2. Foruden de arter, der er omhandlet i stk. 1, er det forbudt for EU-fiskerfartøjer at fiske efter, bevare om bord, omlade, lande, oplagre, sælge, frembyde eller udbyde til salg de arter, der er opført i bilag I, eller arter, efter hvilke fiskeri i medfør af andre EU-retsakter er forbudt.

[...]

4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 29 for at ændre listen i bilag I, hvis det af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning fremgår, at det er nødvendigt at ændre denne liste.

[...]«

- 13 Denne forordnings artikel 15 med overskriften »Regionale tekniske overgangsforanstaltninger« bestemmer i stk. 2:

»For at tage hensyn til regionsspecifikke forhold for det pågældende fiskeri tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 29 og artikel 18 i forordning [nr. 1380/2013] for at ændre, supplere, ophæve eller fravige de tekniske foranstaltninger, der er fastsat i [bilag V-XI og XIII], herunder ved gennemførelsen af landingsforpligtelsen i forbindelse med artikel 15, stk. 5 og 6, i forordning [nr. 1380/2013]. Kommissionen vedtager sådanne delegerede retsakter på grundlag af en fælles henstilling, der forelægges i overensstemmelse med artikel 18 i forordning [nr. 1380/2013] og i overensstemmelse med de relevante artikler i nærværende forordnings kapitel III.«

- 14 Artikel 29 i forordning 2019/1241 med overskriften »Udøvelse af de delegerede beføjelser« bestemmer i stk. 6:

»En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 2, artikel 8, stk. 3, artikel 10, stk. 4, artikel 12, stk. 2, artikel 15, stk. 2, artikel 23, stk. 1 og 5, artikel 27, stk. 7, og artikel 31, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

- 15 Listen over forbudte arter, som omhandlet i artikel 10, stk. 2, i forordning 2019/1241, findes i bilag I til forordningen.
- 16 Bilag VI til denne forordning opregner de tekniske foranstaltninger, der finder anvendelse på de nordvestlige farvande.

Forordning 2021/92

- 17 Forordning 2021/92 blev vedtaget af Rådet på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF.
- 18 Følgende fremgår af 55.-59. betragtning til denne forordning:

»(55) [Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES)] gør i sin rådgivning for 2021 opmærksom på, at torsk og hvilling i Det Keltiske Hav ligger under [grænsereferencpunktet (B_{lim})]. Der blev allerede truffet specifikke afhjælpende foranstaltninger for disse bestande i henhold til [Rådets forordning (EU) 2020/123 af 27. januar 2020 om fastsættelse for 2020 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande (EUT 2020, L 25, s. 1)]. Formålet med disse foranstaltninger var at bidrage til de pågældende bestandes genopretning. Foranstaltningerne for torsk vil forbedre selektiviteten ved at gøre brugen af redskaber, der har lavere bifangst af torsk, obligatorisk i de områder, hvor der er betydelige torskefangster, og dermed reducere fiskeridødeligheden for denne bestand i blandede fiskerier. Foranstaltningerne for hvilling består af tekniske ændringer af redskabernes karakteristika for at reducere bifangster af hvilling. I henhold til artikel 8 i den flerårige plan for de vestlige farvande [fastsat af forordning 2019/472] skal der – hvis den videnskabelige rådgivning viser, at gydebiomassen for en bestand, der er omhandlet i planens artikel 1, stk. 1, ligger under (B

lim) – træffes yderligere afhjælpende foranstaltninger for at sikre en hurtig genopretning af bestanden til over de niveauer, der kan give [maksimalt bæredygtigt udbytte]. De afhjælpende foranstaltninger kan navnlig omfatte en midlertidig indstilling af det målrettede fiskeri efter den pågældende bestand og en passende reduktion af fiskerimulighederne for disse bestande eller andre bestande i fiskeri, hvor der tages torsk eller hvilling som bifangster.

- (56) Foranstaltningerne til reduktion af bifangster af torskefisk er funktionelt tilknyttet til [den samlede tilladte fangstmængde (TAC'er)] for arter, der fanges i blandet fiskeri sammen med torskefisk (f.eks. kuller, glashvarre, havtaske og jomfruhummer), da TAC-niveauerne for målarter uden disse foranstaltninger bør reduceres for at sikre, at bestandene af torskefisk kan genoprettes. Det foreslås derfor, at disse foranstaltninger også vedtages for 2021 under hensyntagen til den videre vurdering af disse foranstaltninger og det arbejde, som medlemsstaterne i de nordvestlige farvande har gjort.
- (57) I overensstemmelse med den fælles fiskeripolitiks regionaliseringsproces har de medlemsstater, der har kyst ud til de nordvestlige farvande, forelagt en fælles henstilling om en bredere vifte af specifikke foranstaltninger til reduktion af bifangster af torsk og hvilling i Det Keltiske Hav og tilstødende områder på grundlag af de afhjælpende foranstaltninger, der blev truffet i 2020. Nævnte fælles henstilling indeholder også yderligere selektivetsforanstaltninger, der skal reducere bifangster af torskefisk i Det Irske Hav og vest for Skotland, og som bygger på lignende foranstaltninger, der blev truffet i 2020.
- (58) [Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF)] mener, [at] de foreslåede foranstaltninger generelt er mere selektive eller i det mindste lige så selektive som de tekniske foranstaltninger i [forordning 2019/1241], og Kommissionen overvejer i øjeblikket at medtage disse foranstaltninger i en delegeret retsakt på grundlag af den fælles henstilling, der er forelagt af de medlemsstater, der har en direkte forvaltningsmæssig interesse i de nordvestlige farvande.
- (59) Eftersom disse foranstaltninger er mere omfattende og vil finde anvendelse på et mere stabilt grundlag, bør de funktionelt tilknyttede tekniske foranstaltninger kun finde anvendelse, hvis der ikke vedtages en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, i forordning [2019/1241], som ændrer bilag VI til nævnte forordning ved at indføre tilsvarende tekniske foranstaltninger for de nordvestlige farvande.«
- 19 Artikel 15 i forordning 2021/92 med overskriften »Tekniske foranstaltninger vedrørende torsk og hvilling i Det Keltiske Hav« fastsætter en række foranstaltninger vedrørende maskestørrelser, som finder anvendelse på EU-fartøjer, der fisker med bundtrawl eller vod i Det Keltiske Hav.
- 20 Denne forordnings artikel 16 med overskriften »Tekniske foranstaltninger i Det Irske Hav« fastsætter forpligtelser vedrørende EU-fiskerifartøjer, der fisker med bundtrawl eller vod i Det Irske Hav.
- 21 Den nævnte forordnings artikel 17 med overskriften »Tekniske foranstaltninger i farvandene vest for Skotland«, fastsætter ligeledes foranstaltninger vedrørende maskestørrelser, som finder anvendelse på EU-fiskerifartøjer, der fisker med bundtrawl eller vod vest for Skotland.

22 I henhold til artikel 20 i forordning 2021/92 med overskriften »Forbudte arter« er det er forbudt for EU-fiskerfartøjer at fiske efter, beholde om bord, omlade eller lande visse arter i specifikke ICES-afsnit og -underområder af de daværende EU-farvande. Det fremgår ligeledes af denne bestemmelse, at når de opførte arter fanges utilsigtet, må de ikke skades, og at individerne straks skal genudsættes.

23 Denne forordnings artikel 59 med overskriften »Overgangsbestemmelse« har følgende ordlyd:

»Artikel 11, 19, 20, 27, 33, 34, 41, 42, 43, 48, 50 og 57 finder fortsat tilsvarende anvendelse i 2022 indtil ikrafttrædelsen af forordningen om fastsættelse af fiskerimuligheder for 2022.

Artikel 15, 16 og 17 finder anvendelse indtil den dato, hvor en delegeret retsakt, som er vedtaget i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, i forordning [2019/1241], og som ændrer bilag VI til nævnte forordning ved at indføre tilsvarende tekniske foranstaltninger for de nordvestlige farvande, finder anvendelse.«

Den interinstitutionelle aftale

24 Punkt 2 i den interinstitutionelle aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning af 13. april 2016 (EUT 2016, L 123, s. 1, herefter »den interinstitutionelle aftale«) bestemmer:

»De tre institutioner, der understreger den betydning, de tillægger fællesskabsmetoden, er enige om, at de under udøvelsen af deres beføjelser og under overholdelse af de i traktaterne fastsatte procedurer vil overholde EU-rettens generelle principper såsom princippet om demokratisk legitimitet, nærhedsprincippet, proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet. De er endvidere enige om at fremme enkelhed, klarhed og sammenhæng i affattelsen af EU-lovgivning og om at fremme størst mulig åbenhed i lovgivningsprocessen.«

25 Aftalens punkt 25, tredje og fjerde afsnit, fastsætter følgende:

»Hvis der påtænkes en ændring af retsgrundlaget, som medfører ændring fra den almindelige lovgivningsprocedure til en særlig lovgivningsprocedure eller en ikkelovgivningsmæssig procedure, vil de tre institutioner udveksle synspunkter herom.

De tre institutioner er enige om, at valget af retsgrundlag er en retlig afgørelse, der skal være begrundet i objektive forhold, som kan underkastes domstolskontrol.«

Sagens baggrund

26 Den 27. oktober 2020 fremsatte Kommissionen forslag til Rådets forordning om fastsættelse for 2021 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande (COM(2020) 668 final).

27 Den 14. december 2020 ajourførte Kommissionen dette forslag ved at indarbejde en række bestemmelser, der er identiske med de omtvistede bestemmelser.

- 28 Den 28. januar 2021 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning 2021/92. I overensstemmelse med forordningens artikel 60 trådte denne forordning i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 29. januar 2021.
- 29 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. april 2021 har Parlamentet i medfør af artikel 263, stk. 2, TEUF anlagt det foreliggende søgsmål med påstand om annullation af de omtvistede bestemmelser.

De faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse

- 30 Den 23. august 2021 vedtog Kommissionen den delegerede forordning (EU) 2021/2324 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 for så vidt angår tekniske foranstaltninger for fiskeriet efter visse demersale og pelagiske arter i Det Keltiske Hav, Det Irske Hav og vest for Skotland (EUT 2021, L 465, s. 1). Denne delegerede forordning blev vedtaget på grundlag af bl.a. artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 2, i forordning 2019/1241.
- 31 Det fremgår for det første af anden betragtning til denne delegerede forordning, at Kongeriget Belgien, Irland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene forelagde en første fælles henstilling i maj 2020. Efter opfordring fra Kommissionen forelagde disse medlemsstater en fælles revideret henstilling den 14. december 2020.
- 32 For det andet præciseres det i tredje betragtning til den nævnte delegerede forordning, at indtil de foranstaltninger, der foreslås i denne fælles henstilling, vedtages ved en delegeret retsakt, blev der fastsat afhjælpende foranstaltninger som omhandlet i forordning 2019/472, der har til formål at reducere bifangster af torsk og hvilling i Det Keltiske Hav og tilstødende områder, og i artikel 15-17 i forordning 2021/92 blev der fastsat yderligere tekniske foranstaltninger, der skal reducere bifangster af torskefisk i Det Irske Hav og vest for Skotland. I henhold til tredje betragtning til den delegerede forordning var disse foranstaltninger funktionelt knyttet til TAC-niveauerne for målarter, der tages i blandet fiskeri, eftersom TAC-niveauerne uden disse foranstaltninger ellers skulle have været reduceret for at muliggøre en genopretning af bifangstbestandene.
- 33 For det tredje fremgår det af sjette betragtning til samme delegerede forordning, at denne delegerede forordning har til formål at indarbejde de eksisterende bestemmelser om bl.a. tekniske foranstaltninger, som svarer til foranstaltningerne i artikel 15-17 i forordning 2021/92, i en enkelt retsakt.
- 34 Den 27. januar 2022 vedtog Rådet forordning (EU) 2022/109 om fastsættelse for 2022 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande (EUT 2022, L 21, s. 1). I overensstemmelse med forordningens artikel 60 trådte denne forordning i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, dvs. den 31. januar 2022.

Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen

- 35 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- De omtvistede bestemmelser annulleres.

- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 36 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Såfremt de omtvistede bestemmelser annulleres, opretholdes deres virkninger.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 37 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 19. august 2021 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.
- 38 I medfør af artikel 62 i Domstolens procesreglement anmodede generaladvokaten og den refererende dommer ved skrivelse af 13. maj 2022 parterne om at udtale sig om betydningen af vedtagelsen af forordning 2022/109 for Parlamentets søgsmål. Parterne efterkom denne anmodning.

Om søgsmålet

Formaliteten

Parternes argumentation

- 39 I forbindelse med en indledende proceduremæssig bemærkning i replikken har Rådet for det første gjort gældende, at Kommissionens vedtagelse af den delegerede forordning 2021/2324 efter anlæggelsen af nærværende søgsmål har bragt anvendelsen af de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 15-17 i forordning 2021/92, til ophør, således at søgsmålet er blevet uden genstand for så vidt angår disse bestemmelser og denne forordnings artikel 59, stk. 2.
- 40 For det andet og under alle omstændigheder er søgsmålet blevet uden genstand den 31. december 2021 for så vidt angår artikel 15-17 i forordning 2021/92, eftersom den tidsmæssige anvendelse af disse bestemmelser var begrænset til 2021. Hvad angår denne forordnings artikel 20 fortsatte denne kun med at have virkninger indtil ikrafttrædelsen af forordning 2022/109, dvs. den 31. januar 2022.
- 41 Parlamentet er derimod af den opfattelse, at vedtagelsen af den delegerede forordning 2021/2324 ikke er til hinder for, at Domstolen træffer afgørelse om gyldigheden af artikel 15-17 i forordning 2021/92. Selv om visse bestemmelser i denne delegerede forordning svarer til indholdet af artikel 15-17 i forordning 2021/92, eksisterer disse sidstnævnte bestemmelser nemlig fortsat i EU's retsorden og bør ophæves af hensyn til retssikkerheden.
- 42 Hvad angår ikrafttrædelsen af forordning 2022/109 har Parlamentet i lighed med Kommissionen gjort gældende, at vedtagelsen af denne forordning er uden betydning for den foreliggende sag.
- 43 Parlamentet har anført, at det er normal praksis, at en forordning om fastsættelse af fiskerimuligheder for et bestemt år ikke ophæver den forordning, der vedrører det foregående år. Denne fremgangsmåde gør det bl.a. muligt selv efter afslutningen af den pågældende fangstsæson

at gøre bestemmelserne i sidstnævnte forordning gældende over for medlemsstaterne og de erhvervsdrivende bl.a. med henblik på en efterfølgende kontrol af, om de udførte fiskeriaktiviteter er forenelige med de fastsatte fiskerimuligheder.

- 44 Parlamentet er desuden af den opfattelse, at Domstolen skal træffe afgørelse i den foreliggende sag, eftersom Rådet i fremtiden vil kunne vedtage tekniske foranstaltninger som dem, der er indeholdt i de omtvistede bestemmelser.

Domstolens bemærkninger

- 45 Domstolen har allerede fastslået, at annulationssøgsmål vedrørende en retsakt, som allerede var blevet gennemført eller ikke længere var gældende, da søgsmålet blev anlagt, kan antages til realitetsbehandling (dom af 1.10.2009, Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 17 og den deri nævnte retspraksis).
- 46 Denne løsning begrundes navnlig i nødvendigheden af at sikre, at en sådan hævdet ulovlighed ikke gentager sig (jf. i denne retning dom af 24.6.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, 53/85, EU:C:1986:256, præmis 21, og af 26.4.1988, Apesco mod Kommissionen, 207/86, EU:C:1988:200, præmis 16). Dette er tilfældet når, som i den foreliggende sag, den lovgivning, der er vedtaget på fiskeriområdet, har et anvendelsesområde, der er tidsbegrænset, og nye regler vedtages hvert år.
- 47 Det følger heraf, at hverken Kommissionens vedtagelse af delegeret forordning 2021/2324 eller ikrafttrædelsen af forordning 2022/109 kan rejse tvivl om, at genstanden for nærværende søgsmål fortsat består, og således påvirke spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.
- 48 Under alle omstændigheder – idet Parlamentet ikke er forpligtet til at godtgøre en retlig interesse i at anlægge et annulationssøgsmål mod afgørelser truffet af Rådet (jf. i denne retning dom af 1.10.2009, Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis) – skal Parlamentet heller ikke godtgøre, at en sådan retlig interesse består under retsforhandlingerne.
- 49 Søgsmålet kan derfor antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 50 Parlamentet har til støtte for sit søgsmål fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører en fordrejning af den procedure, der er fastsat i grundforordningen, og det andet vedrører tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 13, stk. 2, TEU.

Det første anbringende vedrørende fordrejning af den procedure, der er fastsat i grundforordningerne

– Parternes argumentation

- 51 Parlamentet har gjort gældende, at Rådet ved at vedtage de omtvistede bestemmelser på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF har misbrugt den beføjelse, som Rådet har i henhold til denne bestemmelse, og således har omgået den procedure, der er fastsat i grundforordningerne med henblik på vedtagelse af tekniske foranstaltninger, hvilken procedure alene tillægger Kommissionen og i hastende tilfælde medlemsstaterne kompetence til at vedtage sådanne foranstaltninger.
- 52 Parlamentet har nærmere bestemt gjort gældende, at Rådets manglende iagttagelse af proceduren for vedtagelse af tekniske foranstaltninger – som fastsat i grundforordningen navnlig ved artikel 9 i forordning 2019/472 og i artikel 10, stk. 4, og artikel 15 i forordning 2019/1241 – udgør magtfordrejning som omhandlet i Domstolens praksis, der følger af dom af 13. november 1990, Fedesa m.fl. (C-331/88, EU:C:1990:391, præmis 24), og af 16. april 2013, Spanien og Italien mod Rådet (C-274/11 og C-295/11, EU:C:2013:240, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Eftersom disse bestemmelser i grundforordningerne, der blev vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF, gav Kommissionen beføjelse til at træffe tekniske foranstaltninger, kunne Rådet således ikke vedtage de omtvistede bestemmelser på grundlag af den beføjelse, som det har i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF.
- 54 Rådets beføjelse til at vedtage tekniske foranstaltninger i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF er således begrænset, eftersom Parlamentet og Rådet i lovgivningsmæssige retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 43, stk. 2, TEUF, har aftalt at bemyndige Kommissionen frem for Rådet til at vedtage sådanne foranstaltninger som delegerede retsakter i henhold til artikel 290 TEUF.
- 55 Under henvisning til bl.a. den praksis fra Domstolen, der følger af dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790), er det Parlamentets opfattelse, at Rådet skal overholde og følge de rammer, der på forhånd er fastsat i de lovgivningsmæssige retsakter, der er vedtaget på grundlag af artikel 43, stk. 2, TEUF, når Rådet til gennemførelse af disse lovgivningsmæssige retsakter agter at vedtage foranstaltninger i medfør af artikel 43, stk. 3, TEUF.
- 56 Parlamentet er nærmere bestemt af den opfattelse, at artikel 15-17 og 20 i forordning 2021/92 har medført en ændring af de regler, der er fastsat i bilag VI, del B, punkt 1, og bilag VI, del C, samt bilag I til forordning 2019/1241, hvilket er i strid med sidstnævnte forordnings artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 2, eftersom ændringen af disse regler påhvilede Kommissionen og ikke Rådet.
- 57 Parlamentet har i øvrigt anført, at Rådet i 59. betragtning til og i artikel 59, stk. 2, i forordning 2021/92 udtrykkeligt har anerkendt, at Kommissionen burde have vedtaget de tekniske foranstaltninger, der er omfattet af forordningens artikel 15-17. Rådet har imidlertid på ingen måde begrundet, hvorfor det selv vedtog de omtvistede bestemmelser i stedet for Kommissionen.

- 58 Parlamentet har endvidere anført, at hvis vedtagelsen af de tekniske foranstaltninger i de omtvistede bestemmelser havde været begrundet i en hastende situation, ville det rette retsgrundlag herfor have været artikel 12 og 13 i forordning nr. 1380/2013, hvorefter hasteforanstaltninger kan vedtages af enten Kommissionen eller medlemsstaterne, men ikke af Rådet.
- 59 Parlamentet har anført, at i mangel af en hastende situation bestemmer artikel 8, stk. 2 og 3, i forordning 2019/472, at afhjælpende foranstaltninger kun kan vedtages af Kommissionen i delegerede retsakter.
- 60 Rådet er, støttet af Kommissionen, af den opfattelse, at det første anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 61 Ifølge fast retspraksis er en retsakt kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet for at forfølge andre formål end dem, med henblik på hvilke den omhandlede kompetence er tillagt, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaterne for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (dom af 5.5.2015, Spanien mod Parlamentet og Rådet, C-146/13, EU:C:2015:298, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 I det foreliggende tilfælde skal det undersøges, om – som Parlamentet har gjort gældende – de omtvistede bestemmelser er blevet vedtaget for at forfølge andre formål end dem, med henblik på hvilke den omhandlede beføjelse er tillagt, eller for at omgå en procedure, der særligt er fastsat ved EUF-traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder.
- 63 Hvad i første række angår spørgsmålet om, hvorvidt de omtvistede bestemmelser henhører under Rådets kompetence i henhold til artikel 43 TEUF, skal der først mindes om, at denne bestemmelses stk. 2 og 3 forfølger forskellige formål, og hver især har et specifikt anvendelsesområde, hvorfor de kan anvendes separat som retsgrundlag for vedtagelse af bestemte foranstaltninger inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 58).
- 64 Når Rådet vedtager retsakter på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF, skal det dog handle inden for grænserne af sine beføjelser og i givet fald inden for den retlige ramme, der allerede er fastsat i henhold til artikel 43, stk. 2, TEUF (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 58).
- 65 Det skal dernæst bemærkes, at Rådet i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF på forslag af Kommissionen vedtager foranstaltninger vedrørende fastsættelse af priser, afgifter, støtte og kvantitative begrænsninger samt vedrørende fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder.
- 66 Domstolen har præciseret, at denne bestemmelse kan omfatte foranstaltninger, der ikke er begrænset til fastsættelse og fordeling af fiskerimuligheder, for så vidt som disse foranstaltninger ikke indebærer et politisk valg, som er forbeholdt EU-lovgiver, fordi de er nødvendige for virkeliggørelsen af målsætningerne for den fælles landbrugs- og fiskeripolitik (dom af 1.12.2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet, C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790, præmis 59).

- 67 Hvad i det foreliggende tilfælde for det første angår artikel 15-17 i forordning 2021/92 fremgår det af 55.-58. betragtning til denne forordning, at de tekniske foranstaltninger, der er fastsat i disse bestemmelser, har til formål – ved at forbedre fiskeredskabers selektivitet – at bidrage til genopretning af de pågældende bestande i lighed med de specifikke afhjælpende foranstaltninger, der tidligere var blevet vedtaget ved forordning 2020/123.
- 68 Det følger desuden af 56. betragtning til forordning 2021/92, ligesom det følger af tredje betragtning til delegeret forordning 2021/2324, som anført i nærværende doms præmis 32, at de tekniske foranstaltninger, der er fastsat i artikel 15-17 i forordning 2021/92, er funktionelt knyttet til TAC-niveauerne for målarter, der tages i blandet fiskeri, eftersom TAC-niveauerne uden disse foranstaltninger ellers skulle have været reduceret for at muliggøre en genopretning af bifangstbestandene.
- 69 Hvad for det andet angår artikel 20 i forordning 2021/92 skal det bemærkes, i lighed med det af Kommissionen anførte, at de heri fastsatte fiskeriforbud udgør fravær af fiskerimuligheder, som i givet fald senere kan ændres til begrænsede fiskerimuligheder afhængigt af udviklingen i bestandene af de pågældende arter.
- 70 Som generaladvokaten har anført i punkt 79 i forslaget til afgørelse, har vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser – i modsætning til de ændringer, som Rådet havde foretaget på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF i forhold til reglerne om den fastsættelse af fiskerimuligheder, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom af 1. december 2015, Parlamentet og Kommissionen mod Rådet (C-124/13 og C-125/13, EU:C:2015:790) – desuden ikke til formål at tilpasse den almindelige ordning for fastsættelse af TAC'er og begrænsninger af fiskeriindsatsen med henblik på at fjerne de mangler, der er en følge af anvendelsen af de tidligere regler, eller at definere den retlige ramme, inden for hvilken disse TAC'er og begrænsninger af fiskeriindsatsen fastsættes.
- 71 Artikel 15-17 og 20 i forordning 2021/92 adskiller sig tværtimod ved deres anvendelsesområde, der er begrænset til særlige omstændigheder, nemlig derved, at de foranstaltninger, som bestemmelserne fastsætter, skal finde anvendelse på bestemte typer af fartøjer, der kun anvendes i bestemte områder og kun er rettet mod visse typer af arter, og at foranstaltningerne finder anvendelse midlertidigt. Det følger heraf, at bestemmelserne ikke indebærer et politisk valg, som er forbeholdt EU-lovgiver, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 66.
- 72 Følgelig henhører de omtvistede bestemmelser principielt under Rådets kompetence i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF.
- 73 Hvad i anden række angår grundforordningernes indvirkning på denne kompetence skal det bemærkes, at disse forordninger, nærmere bestemt artikel 9 i forordning 2019/472 samt artikel 10, stk. 4, og artikel 15 i forordning 2019/1241, fastsætter en specifik procedure for Kommissionens vedtagelse af tekniske foranstaltninger, nemlig vedtagelsen af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 TEUF.
- 74 Denne beføjelse, der er tildelt Kommissionen, forhindrer imidlertid ikke Rådet i – i henhold til den kompetence, som det har i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF – at vedtage tekniske foranstaltninger vedrørende spørgsmål svarende til dem, der er omhandlet i disse bestemmelser i

grundforordningerne under omstændigheder som dem, der foreligger i den foreliggende sag, dvs. når Kommissionen ikke har grebet ind for selv at vedtage delegerede retsakter på grundlag af de nævnte bestemmelser i grundforordningerne.

- 75 Det fremgår nemlig af artikel 59, stk. 2, i forordning 2021/92, at artikel 15-17 ville ophøre med at finde anvendelse, så snart Kommissionen vedtog en eller flere delegerede retsakter om de samme tekniske foranstaltninger.
- 76 På denne baggrund må det i lighed med, hvad generaladvokaten har anført i punkt 83 i forslaget til afgørelse, fastslås, at de omtvistede bestemmelser er af midlertidig karakter, og at Rådet ikke greb ind i Kommissionens beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, men udtrykkeligt søgte at opretholde den.
- 77 Denne beføjelse for Kommissionen er ikke alene anerkendt i artikel 59, stk. 2, men ligeledes i 59. betragtning til forordning 2021/92, idet denne betragtning angiver, at de tekniske foranstaltninger, som Kommissionen vedtager på grundlag af forordning 2019/1241, er mere omfattende og vil finde anvendelse på et mere stabilt grundlag, end de tekniske foranstaltninger, der er indeholdt i de omtvistede bestemmelser.
- 78 Hvad angår fiskeriforbuddet i artikel 20 i forordning 2021/92 skal det bemærkes, at selv om artikel 10, stk. 2, i forordning 2019/1241 indeholder et tilsvarende fiskeriforbud, omfatter dette forbud imidlertid andre fiske- og skaldyrarter.
- 79 Det er korrekt, at artikel 10, stk. 4, i forordning 2019/1241 bestemmer, at Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter for at ændre listen over arter i bilag I til denne forordning, hvis det af den bedste foreliggende videnskabelige rådgivning fremgår, at det er nødvendigt at gøre dette.
- 80 Imidlertid fremgår det af artikel 10, stk. 2, i forordning 2019/1241, at foruden de arter, der er omhandlet i stk. 1, er det forbudt for EU-fiskerifartøjer at fiske efter, bevare om bord, omlade, lande, oplagre, sælge, frembyde eller udbyde til salg de arter, der er opført i bilag I, eller arter, efter hvilke fiskeri i »medfør af andre EU-retsakter« er forbudt.
- 81 Det skal i lighed med det af Rådet og Kommissionen anførte bemærkes, at de »andre EU-retsakter«, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, i forordning 2019/1241, bl.a. omfatter Rådets forordninger om fastlæggelse af fiskerimuligheder, der vedtages i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF.
- 82 Ved vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser handlede Rådet således inden for rammerne af de beføjelser, som det har i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF, og overholdt de specifikke retlige rammer, der er fastsat i medfør af artikel 43, stk. 2, TEUF.
- 83 På denne baggrund gør oplysningerne i de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, det ikke muligt på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier at fastslå, således som det kræves i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 61, at de omtvistede bestemmelser er behæftet med magtfordrejning som hævdet af Parlamentet.
- 84 Denne konklusion afkræftes ikke af Parlamentets argument, hvorefter de foranstaltninger, der er indeholdt i de omtvistede bestemmelser, enten burde have været vedtaget som Kommissionens eller medlemsstaternes hasteforanstaltninger, der har til formål at imødegå en alvorlig trussel

mod bevarelsen af havets biologiske ressourcer eller det marine økosystem, som omhandlet i artikel 12 og 13 i forordning nr. 1380/2013 eller – i mangel af sådanne tvingende omstændigheder – som Kommissionens delegerede retsakter, da kun disse to muligheder er omhandlet i artikel 8, stk. 2 og 3, i forordning 2019/472.

- 85 For det første udgør de omtvistede bestemmelser, henset til deres genstand og formål – således som Parlamentet ligeledes har medgivet – nemlig ikke hasteforanstaltninger, der har til formål at imødegå en alvorlig trussel mod bevarelsen af havets biologiske ressourcer som omhandlet i artikel 12 og 13 i forordning nr. 1380/2013. For det andet greb Rådet ind og vedtog de omtvistede bestemmelser for den mellemliggende periode, hvor Kommissionen endnu ikke havde gjort brug af den anden mulighed, der udtrykkeligt er fastsat i artikel 8, stk. 2 og 3, i forordning 2019/472, og vedtaget en eller flere delegerede retsakter i henhold til disse bestemmelser.
- 86 Som Kommissionen med rette har gjort gældende i sit interventionsindlæg, havde de tidligere afhjælpende foranstaltninger, der var indeholdt i artikel 13 i forordning 2020/123, kun til formål at forblive i kraft indtil den 31. december 2020. På samme måde fandt andre tidligere foranstaltninger, bl.a. fiskeriforbud for visse sårbare arter, i overensstemmelse med forordningens artikel 54 fortsat tilsvarende anvendelse i 2021 indtil ikrafttrædelsen af forordningen om fastsættelse af fiskerimuligheder for 2021, dvs. forordning 2021/92.
- 87 Hvad særligt angår artikel 15-17 i forordning 2021/92 blev der, således som generaladvokaten har anført i punkt 88 i forslaget til afgørelse – henset til, at bestræbelserne koncentrerede sig om, at EU og Det Forenede Kongerige skulle nå til enighed om vedtagelse af tekniske foranstaltninger som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen – desuden ikke forelagt nogen fælles henstilling som krævet i artikel 9, stk. 1, i forordning 2019/472 og artikel 15, stk. 2, i forordning 2019/1241, i tilstrækkelig tid til, at Kommissionen kunne vedtage en delegeret retsakt i begyndelsen af 2021. Dette bekræftes i anden betragtning til delegeret forordning 2021/2324, hvoraf det fremgår, at selv om Kongeriget Belgien, Irland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene forelagde en første fælles henstilling i maj 2020, forelagde de først en revideret fælles henstilling den 14. december 2020.
- 88 Som generaladvokaten har anført i punkt 89 i forslaget til afgørelse, har Rådets vedtagelse af de omtvistede bestemmelser haft til formål at udfylde et tomrum, som ellers ville have bestået i en del af, hvis ikke hele, 2021.
- 89 Følgelig skal det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende

– Parternes argumentation

- 90 Parlamentet har gjort gældende, at Rådet ved ikke at overholde de procedurer, der er fastsat i grundforordningerne med henblik på vedtagelsen af de foranstaltninger, der er indeholdt i de omtvistede bestemmelser, har tilsidesat sin forpligtelse til loyalt samarbejde med Parlamentet i strid med artikel 13, stk. 2, TEU.

- 91 Parlamentet har navnlig gjort gældende, at Rådet har tilsidesat punkt 2 i den interinstitutionelle aftale, som præciserer forpligtelsen til loyalt samarbejde i forbindelse med procedurer for forberedelse og vedtagelse af lovtekster og delegerede retsakter, og som er bindende for parterne, bl.a. for Rådet og Parlamentet, i overensstemmelse med artikel 295 TEUF.
- 92 Vedtagelsen af tekniske foranstaltninger på grundlag af artikel 43, stk. 3, TEUF i stedet for vedtagelsen af en delegeret retsakt i overensstemmelse med grundforordningerne har hindret Parlamentet i at udøve sin kontrol med de foranstaltninger, der er truffet på grundlag af artikel 290, stk. 2, litra b), TEUF, og således frataget nævnte institution enhver rolle i lovgivningsprocessen.
- 93 Parlamentet har desuden anført, at Rådet ikke har underrettet Parlamentet om, at det havde til hensigt at ændre proceduren med henblik på vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser. Parlamentet har anført, at punkt 25 i den interinstitutionelle aftale fastsætter en forpligtelse til at høre de øvrige institutioner om en ændring af retsgrundlaget, der i betydelig grad kan ændre magtfordelingen med hensyn til vedtagelsen af en retsakt i forhold til det, der er fastsat i overensstemmelse med EU-retten.
- 94 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt påstand om, at det andet anbringende forkastes.

– *Domstolens bemærkninger*

- 95 I henhold til artikel 13, stk. 2, TEU samarbejder institutionerne loyalt med hinanden. Dette loyale samarbejde skal dog respektere rammerne for de beføjelser, som traktaterne har tildelt hver institution, hvorfor forpligtelsen i denne bestemmelse ikke ændrer de pågældende beføjelser (jf. i denne retning dom af 12.2.2015, Parlamentet mod Rådet, C-48/14, EU:C:2015:91, præmis 57 og 58).
- 96 Med henblik på – i forbindelse med det andet anbringende – at gøre gældende, at Rådet har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde ved at vedtage de omtvistede bestemmelser, har Parlamentet i det væsentlige støttet sig på en argumentation, der bygger på den forudsætning, at Rådet har vedtaget de omtvistede bestemmelser under tilsidesættelse af grundforordningerne og dermed ved at overskride sine beføjelser i henhold til traktaterne.
- 97 Det fremgår imidlertid af denne doms præmis 82 og 83, at Rådet ved vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser handlede inden for rammerne af de beføjelser, som det har i henhold til artikel 43, stk. 3, TEUF, og ikke har gjort sig skyldig i magtfordrejning.
- 98 Det følger heraf, at Parlamentet ikke med føje kan gøre gældende, at Rådet har tilsidesat princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 13, stk. 2, TEU.
- 99 Denne konklusion afkræftes ikke af Parlamentets argumenter vedrørende punkt 25 i den interinstitutionelle aftale, eftersom forordning 2021/92, således som Rådet med rette har gjort gældende, blev vedtaget med samme retsgrundlag som det af Kommissionen foreslåede, nemlig artikel 43, stk. 3, TEUF, således at der ikke er sket nogen ændring af retsgrundlaget som omhandlet i dette punkt 25.
- 100 Følgelig skal det andet anbringende forkastes.
- 101 Da ingen af anbringenderne er blevet tiltrådt, skal Rådet frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

- 102 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Parlamentet har tabt sagen, pålægges Parlamentet at betale sagens omkostninger.
- 103 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 140, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) Europa-Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet afholdte omkostninger.**
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter